

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:O 2

Mars 1974

Årg.5

INNEHÅLL:

En ny sorts vår

Andliga vägar

Vidgande vyer

En värld i kaos

Skönheten i tillvaron

Vår kaotiska värld

Tidskrift i stencilmform från

GRALSVÄKTARNAS SAMFUND

Möregatan 8, Stockholm

tel. 08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:

tel. 031/40 37 82

(De sedvanliga artiklarna berättade och i översättning av Gulli Bergvall utgår på grund av sjukdom.)

Samtliga artiklar är, när annat

ej angives, skrivna av

Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår- och höst-terminer. Pris kr.12:- pr år. Beställning hos Gralsväktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 16150 Bromma, där även enstaka ex. av tidningen kan erhållas.

EN NY SORTS VÅR

Vi går mot en årstid, då knoppar sväller och blad vecklas ut på träd och buskar. Det är våren som kommer, men det är ingen vanlig vår. Hela vintern har varit en lång höst, förgäves har vi väntat på det som borde ha kommit, vår vanliga vinter med frost och snö och is på fönsterrutorna. Väl kan en och annan snöflinga ha dalat ner och förenat sig med några andra till litet snömodd, som hastigt sagt farväl och försvunnit i vattenpussarna.

En annorlunda vår blir det, men vi hoppas likaväl allt av den, sol och glittrande skimmer över ängarna. Men kvittret från fåglars skara kommer inte att höras som förr, våra älskliga bevingade vänner har minskat i antal, förföljda av oljan kring stränderna och giftiga ångor i luften från skorstenar, som spy ut sina gasmoln.

När ska vi lära oss förintade de skadegörande resterna från våra kemiska fabriker och verkstäder? Fråga inte, men avvakta. Förr än någon anar har det skett, som alla vet måste ske. Ångestens dag ska komma, då naturen besvarar vår fråga. Ty när andemeningen däri rätt uppfattats, då sker omdaning, verkställd av människan, då vidtar hon de åtgärder som livet kräver för att god hälsa och rätt balans ska kunna upprätthållas.

Vi väntar på att den dagen gör sitt inträde och vi ska inte behöva vänta förgäves. Den kommer, den dag då erfarenheten har lärt det väsen, som en gång i tidernas gryning skapades till Guds avbild, att naturen är spegelbilden av Gud, den är Hans ansikte, som vi ska akta och vörda. Då får vi på nytt se vår värld i rätta färgnyanser, inandas dofter från prunkande blommor och lyssna till fåglarnas sångkörer, som sprider ut sina tacksägelsepsalmer till en Skapare, som åter låter solen lysa över en förnuftig och oförfalskad värld.

ANDLIGA VÄGAR

Det är under nuvarande tid svårt att finna ledtrådar vid bedömningen av de olika riktningar som utmärker det andliga livet. Detta har delats upp i så många förgreningar att man får söka efter ursprunget till var och en av dem. Om vi utgår från de stora världsreligionerna kan det konstateras att ingen har sönderfallit i så många grenar som kristendomen. Trots att denna uppdelning huvudsakligen ägt rum under senare århundraden är orsaken att finna i de stridigheter som utmärkte dess första tid.

De flesta religioner under historisk tid har utgått från Asien, under det att kristendomens vagga stod i ett land beläget mellan Öst och Väst, i mötet mellan tre världsdelar. Detta förhållande är av största betydelse för dess senare utformning. Olika ideologier utmärkte grannländerna, oliktankande människor tvingades in, många gånger mot sin vilja, i en form för andligt tänkande som var dem främmande. Kyrkomötena bidrog till att öka förbistringen, alltför många olika meningar brottades om herraväldet. Detta har skadat kristendomen. En ny tankeriktning ska framväxa ur ett inre behov efter sanning och får inte starta med stridiga meningar på sitt program.

Andra religioner har kommit till på ett annat sätt. Hinduismen har vuxit fram som ett träd växer ur sitt frö. Ingen känner dess första tid. Från far till son, från lärare till elev fördes den muntligen över från ena generationen till nästa. När den slutligen skrevs ner var dess sanningar av så gammal datum att de inte kunde diskuteras, det var den sanna, självklara verkligheten, som framlades för folket.

Denna religion har varit begränsad till det egna landet, har aldrig haft missionsverksamhet på sitt program. Men den efterföljande buddismen kände behov av att föra kunskapen vidare, dock höll den sig helt borta från Västerlandet intill dessa sista dagar. Den är nämligen en religion med stark anknytning till det asiatiska folket. Buddas lära innehåller sådana lagar att de lämpar sig för den som tror på egen förmåga att handla rätt i livets alla skeden. Ofantligt stor är den förtjänst denna religion medfört såväl i sin ursprungliga form som i sina uppdelningar t.ex. Zenbuddismen.

Även hebreernas religion har vuxit ut som ett frö. Den har blivit till en stamreligion för folket och vad detta inneburit har tillräckligt behandlats av skilda forskare på området.

Islam, som följde på kristendomen, och som helt är anpassad för arabiska folkslag, är fanatisk till sin utformning med deras gud oåtkomlig placerad i en avlägsen himmel. Den innehåller emellertid en kärna utgörande en fast grund för dess anhängare att bygga sitt liv på.

Alla dessa olika gestaltningar av tros- och tankelivet skall i en tid, som nu är inne, vara färdiga att lämna rum för något alldeles nytt. Världen ska inte längre vara indelad i fält anvisande var den ena formen för religiös inriktning slutar och den andra börjar. Våra tankar ska ledas in på nya banor att nalkas den högste Gudomen, varav vi alla utgör en del. Inga dogmer och förordningar ska mer behövas, var och en ska närma sig Honom på det sätt som bäst passar hans kynne. "På dess frukt ska man känna trädet", de orden av Kristus har sin tillämpning på de strömningar, som ska känneteckna vår nya ras.

När vi drömmer om det fulländade livet inbegriper vi däri en kunskap om hur det andliga ska utformas. Att vara fullkomlig är att äga sanningen som en klar visshet. Nu känner vi instinktivt när

vi tänker rätt, då ska vi veta det genom direkt kontakt med det som utgör sanningens väsen. Vi ska vara Sanningen.

Kunskapen går hand i hand med känslan. Kärleken ska läras intill dess vi känner kärlekens väsen, så som vi lärt känna sanningens. Vi ska nå därhän att vara Kärleken.

Då är friheten fullkomlig, när livet kan levas utan förordningar, då vet vi vad det vill säga att vara fria. Endast ett ting binder oss då, att leva livet i kärlek till våra medmänniskor.

När det gäller att finna vägen till Guds egen värld är vägarna inte av så många särskiljande slag. När allt fler lärt sig att inrikta tankarna på nästan, finner man att endast det goda för alla följer av detta. Det själviska söndrar människorna från varandra. Allt blir lättare när vi glömmer oss själva. Denna lag är så enkel, så självklar och naturlig och ändå krävs det så mycken övertalning för att få människor att följa den.

Vår väg mot de andliga sfärerna bär uppåt. I vårt väsen äger vi Gudomen, i visshet om detta bör vi söka kontakt med Honom. Det sker genom att lämna vårt eget jag, underkasta oss Hans vilja och följa den. När vi överlämnat oss åt den kraft, som bor i vårt väsen, tar höga andemakter hand om våra dagliga behov. Vi behöver inte längre bekymra oss om detaljer som hör vardagen till.

Dock om detta överlämnande ska ha åsyftad effekt, må det ligga uppriktighet i vår villighet att överlåta allt till Honom. Det lurar alltid en fara vid sådana tillfällen. Låga makter är alltför vaksamma och lyckas ofta tränga in och ta det i besittning, som skulle tillhöra höga andemakter. Vår vilja får inte slappna. Åt den lämnas alltid fri bestämmanderätt, vill vi lämna oss åt det som försvagar och leder mot sämre böjelser, blir vi inte hindrade, ty över vårt eget väsens utveckling ska vi själva råda. Vore det inte så skulle ju det individuella hos oss åsidosättas, och det sker inte. Följderna av vad vi gör får vi själva bära.

Att vi är ansvariga för vad vi väljer, innebär ju också att ingen kan göra oss rätten stridig om vi lyckas gestalta vårt liv på ett riktigt sätt, det blir vi själva som får uppbära lönen. Väljer vi fel får vi kommande liv bära följderna, om vi inte i nuvarande hinner sona det vi gjort mot vår nästa.

Detta förnyande, som kommer att ske med religionerna kommer också att medföra att människor närmar sig varandra mer än förr. Hittills har det varit olikheter i tänkesätt långt mer än skillnad i hudfärg som skilt raser åt. Om tankarna sammanfaller blir skillnaden inte märkbar på samma sätt.

Detta sammansmältande mellan olika religioner ska ske efter helt och hållet nya riktlinjer. Olikheterna dem emellan är inte så stora som man föreställer sig, det gemensamma är lättare att finna än det som skiljer. Kärleken är den röda tråd som sammanbinder dem. Sökandet efter vishet leder till samma mål, om än vägarerna dit är av olika slag. Självkänedom och hängivenhet har de alla gemensamt.

När alla sammanförts i en gemensam känsla av samhörighet, och vi lärt oss inse att det är samme Gud vi söker och att Han är att finna inom var och en, då återstår inga svårigheter. Då är det endast att räcka varandra handen i gemenskap. Detta är vad vi har att se fram emot. Det är ett sådant liv i inbördes kärlek som lever på alla planeter, där den linje passerats, som markerar övergången till högre dimensioner.

VIDGANDE VYER

Vid alla större omvälvningar i vår världs historia står vi undrande och åser hur människan kastats mellan ytterligheter. Motsatserna mellan gott och ont har förvillat begreppen och skapat osäkerhet i sinnet. Predikanter och siare har uppträtt och hotat med straff, frihetskämpar har predikat laglöshet med egen vinningslystnad som bärande motiv.

Vi har det inte bättre i våra dagar. Man vet inte vart man ska vända sig för att få svar på pockande frågor. Var och en kämpar för att hans röst ska höras i diskussionen om vad framtiden bär i sitt sköte.

Som en dov underton i sorlet kan den som är lyhörd för anderösters viskningar höra en stämma kalla, villig att ge svaret. Han får då veta att det lidande som går fram över mänskligheten har något ytterst väsentligt att lära ut. Förklaring kan ges åt den som längtar efter att se ett ljus lysa fram ur mörkret, men den som framhårdar i förnekandet av det godas tillvaro, från honom får hoppet vika. Han måste på nytt provas tills sinnet förändras. Varför det är så vet den som lyssnat på förklaringar som givits. Karmas lag kräver att vi skördar det vi sått.

När det säges att en man oskyldigt lider, må det anmärkas att det som sker med honom icke nödvändigtvis har sin orsak i detta livs handlingar. Under tidigare tillvaro kan han ha samlat en skuld, som nu måste betalas. Om vi betänker att ingen orättvisa sker i Guds skapade värld, utan att varje börda som lägges på våra skuldor är en följd av något vi en gång gjort oss skyldiga till, då kan vi lättare acceptera prövningen. Låt oss i ödmjukhet böja oss för denna sanning och ta emot utan klagan det som drabbar oss.

Universum styrs av osvikliga lagar, utgestaltade av dem som äger kärleken och visheten i sitt väsen, vi ska kunna se det följdriktiga i allt skeende. Genom grämlse sänker vi oss djupare ner, genom frimodighet höjer vi oss högt över alla begränsningar. Vill vi komma loss ur plågornas mångfald får vi lära förstå orsaken till att de pålägges oss.

För den som accepterar blir vägen lätt att vandra. Hjälpare finns alltid till hands, som leder stegen mot ljuset. Så länge religionen hade sitt grepp om människan var denna inställning lättare att intaga, det föll sig helt naturligt att böja sig under Guds vilja. Nu har hon frigjort sig från kyrkans tvång inte längre i stånd att böja sig under det ok, som pålägges henne i form av lagar stiftade av svaga människor och tillkomna i syfte att stärka kyrkans makt.

Denna attityd hos den sökande människan är förklarlig och kan inte fördömas men varför har, på samma gång som kyrkans grepp slaknade, även religionen övergivits. Vi får komma ihåg att kristendom inte är detsamma som kristna kyrkan. Den senare är en institution, vars ursprungliga syfte var att sprida kärlekens evangelium, men som övergått att bli en inbördes stridande maktfaktor. Vi vill komma förbi maktkamp, nå det väsentliga, vars väsen är kärleken. Där har vi Mästaren Kristus att trygga oss till. Han är vår vägvisare. Vi behöver inte gå över kyrkan för att nå honom, han är den kärlekens kraft som omsluter jorden med allt vad därpå är. Var och en kan nå honom, räck ut din hand och han griper den och leder dig bort från all ovisshet. Genom Kristus når vi den Högste, av vilken han är en av aspekterna. Den Högste är målet vi söker, och dit når vi över varje avatar, som står som representant för var och en av vår jords religioner, Budda för buddisten, den store Brahman för hinduisten o.s.v.

Har vi kommit fram till förståelse för detta, då kan våra vyer vidgas, och vi kan tänka oss hur fortsättningen blir på arbetet vi utför i den Högstes tjänst.

Stora ting förestår. Det är människan som ska utföra dem. Världen ska utvecklas mot högre målsättning. Nya erfarenheter ska göras, nya lagar ska vi lära oss följa, lagar som får tydas på ett nytt sätt. Vi får brottas med svårigheter, men kampen ska utkämpas i den inre människan, som går förvandling tillmötes. Jaget ska träda fram i förnyad gestalt, bli till ett högre Jag, som erkänner den gamla människan färdig för omgestaltning efter nya mönster. Med klarseende öga ska människan se sitt forna Jag som den askhög, vilken återstår när lidelserna förbränts.

När allas kärlek till alla blivit lagen att åttlyda och efterfölja i glatt uppgivande av alla tvivel och i glad självtillit, då har det nya vunnit insteg och människan blir färdig att utföra allt det som länge väntat på att bli verkställt.

Mycket väntar oss. Vi ska frambringa en ny värld att leva i, den ska äga i sig det goda som utmärkte den gamla, men nya ting ska skapas genom förbättrade metoder, utvecklade under kunniga mäns omhänderthavande av alla de resurser, som står till buds i vår rika värld. Naturtillgångar av oanade mått kommer att avslöjas, och penninghungern ska ersättas med strävan att bistå alla för allas bästa.

Detta kommer att ske snart. Vår jord äger möjligheter att förverkliga detta. Det är människosinnets som måste ändras, den ändringen förutan kan intet ske av det som alla önskar ska ske.

Hur ska förvandlingen äga rum? På samma sätt som all förvandling. Människan ska lära sig tänka om. Med vilja som insats kan detta ske. Hon kommer så in i ett tillstånd av emotionell lyftning, och där kan sanningar uppenbaras för henne, som hon förgäves förut sökt. Hon kommer att längta efter att vidga sina kunskaper och förs så vidare till förståelse för högre ting att utnyttja till allas bästa.

Vilka bevis har vi att framlägga för dem som tvivlar på sanningshalten i dessa påståenden? Samma svar som Kristus avgav inför folkets fråga i samma anda: "Gå och berätta vad ni ser, döda uppstår och lama går och åt blinda gives åter deras syn". Det behöver inte vara samma slag av under vi framvisar, ja, det behöver inte ens kallas under. Samma ting som skedde då, sker också i våra dagar, de går under beteckningen vetenskapliga framsteg. Kunskapen om livets funktion har ökat, vi får makt över livet.

Vi ska förstå innebörden i det som händer oss. Att rätt tolka lagen för skeendet för oss till bättre villkor på livets alla områden. De vetenskapliga framstegen är så gigantiska att allt gott kan komma ut därav, blott vi har kärlek inbördes, blott vi vet att se på vår broder med förståelse för hans svårigheter.

Det kan inte nog ofta upprepas: vi ska avstå från det vi önskar få, offra det vi vill vinna. Ju mer vi ger av kärlek, dess mer får vi igen. Ju mer vi sprider välsignande tankar till allt i vår omgivning, dess mer kan vårt sinne motta av den välsignelse, som härflyter ur höga andemakters omtanke om oss.

Det är inte tomma ord som uttalas, inte löften utan grund. I alla tider har människan hört detsamma sägas och det har bevisats att det är sanning. Ville hon söka sin räddning, där den finns att få, skulle hon finna att vyerna vidgades, och hon skulle gå mot en framtid, som i sig innebar all sällhet och lycka.

Och människan kommer att göra så, ty så är det sagt.

EN VÄRLD I KAOS
2) JAKOBS DILEMMA

Jakob fann inte ro i sin själ. De sista veckornas händelser hade ristat sår i sinnet, det var som en tagg omöjlig att dra ut. Den annars så lugna och trygga Maria hade gripits av en oro, som han inte förstod. Hennes sorg var inte svår att fatta, skammen att se sin älskade styvson nesligen bortföras för att korsfästas. Men hennes beteende var inte en sörjandes stilla kvidan, det var hets och jäkt i allt hon företog sig. Nu hade hon fått i sitt sinne att hon måste ut ur landet. Visst var läget osäkert för en kvinna ur det högre ståndet, visst var det riskfyllt i dessa dagar att vistas i Jerusalem, en sjudande häxkittel med upplopp och mord var dag, men så hade det länge varit, och hon hade inte förr talat om att lämna landet. Själv hade han inte haft det lätt att hålla styr på sina mannar, som måste hindras att gå alltför hårt fram. Fara hotade alltid när hans folk befann sig i det läge, som dagens händelser utgjorde.

Dessutom hade Maria bett att få låna några av hans mannar som eskort till Egypten, dit hon ville ta sin tillflykt I Alexandria hade hon en frände, den i vida kretsar högt ansedde filosofen Filon, som hade befattning som sändebud vid Israels diplomatiska beskickning. I dennes beskydd kunde han tryggt överlämna Maria. Hos honom var också hans yngste broder Judas anställd och kunde betrygga hennes välfärd.

Naturligtvis kunde saken ordnas. Visst kunde han avskilja några av sina mannar, men han ville inte gärna låta Maria fara på detta sätt i sällskap med sin förtrogne vän Josef av Arimatea, i vars sällskap hon på sista tiden - så hade det sagts honom - dagligen setts. Ingenting hindrade att han själv slöt sig till eskorten. Det fanns andra som under tiden kunde uppehålla hans tjänst, till detta kunde han säkert utverka tillstånd. Men underligt nog hade Maria inte visat sig angelägen att saken skulle så ordnas, tvärtom hade hon ställt sig avvisande till hans förslag.

Och denna otålighet att komma i väg, vad betydde den? Jakob beslöt sig för att ta reda på saken, men han skulle ingenting säga till henne om sina planer.

.....

Maria hade känt sig lugnad, allt tycktes ordna sig för resan, hon och Josef av Arimatea skulle få den eskort de begärt av Jakob. Kalken hade hämtats och Josef hade hand om den dyrbara klenoden. Johannes Lazarus hade också lovat följa dem på färden. Men så i sista stund före avresan hade Jakob trätt fram och erbjudit sig att sluta sig till följet och det var ett streck i räkningen. De hade inte förutsett detta, han skulle bli ett orosmoment. Hur skulle det bli möjligt för dem att dölja sina förehåanden?

De främmande soldaterna ingav respekt var de visade sig, det var tryggt att färdas under deras beskydd, och visst var hon tacksam att Jakob ville vara vid hennes sida. Blott inte faran för ett avslöjande av deras verkliga motiv för resan hotade, skulle hon ha varit enbart nöjd med hans närvaro. Egendomligt föreföll det henne också att han ingenting nämnt om Kalkens återlämnande. Omsorgen om denna klenod hade ju varit det allt uppslukande intresset för honom, hur kunde denna detalj såhelt ha fallit ur hans minne. Förmodligen hade han haft alltför mycket att ombesörja i samband med den planerade resan. Hon fick nöja sig med den förklaringen.

3) EN GRALSKALKS ÖDE

Så anlände de till Alexandria i god tid före sabbaten. Jakob sändes till sin släkting att anmäla ankomsten av de fyra resenärerna. Han framlade för sin farbroderlige vän sina bekymmer för Maria, denne lyssnade och önskade dem alla välkomna när sabbaten var över. Dess firande fick inga vardagliga angelägenheter störa. En Juda rikets representant i utlandet hade först och främst på sin lott att övervaka tempeltjänstens rätta utformning, även när uppgiften i det främmande landet var av merkantil, juridisk eller annan profan art.

När därför sabbaten var över sammanträffade de nyanlända med Filon och hans familj och livliga beskrivningar över allt som hänt i hemlandet följde. Filon blev djupt imponerad av deras skildringar och lät sig övertygas om sanningen i den nya läran, vars innebörd han under flera år lärt känna tack vare livlig kontakt med hemlandet och särskilt sin nära släkting Maria, som han ständigt upprätthållit. Han lät sig villigt inrangeras bland dem som tagit till sin uppgift kristendomens utbredande.

I hemlighet anförtrorde honom sedan Josef av Arimatea deras egentliga ärende, berättade om Kalkens betydelse, lät honom förstå att Jakob var okunnig om deras förehavande samt orsaken till att det hemlighölls för honom. Han lät honom också veta att de väntade hans hjälp med överförandet av Nattvardskalken till Keopspyramiden. Om de blott kunde hinna få Kalken omhändertagen av prästerna innan Jakob fick kännedom om vad som skedde skulle den vara räddad. Över dem hade han ingen makt.

Filon blev intresserad för deras sak. Han fann förslaget om Kalkens förvaring i Keopspyramiden vara en god lösning på problemet och lovade sitt bistånd. Prästerna var han välbekant med, ingen svårighet för honom att övertyga dem om Kalkens rätta värde.

Tidigt nästa morgon begav de sig iväg, Josef, Johannes Lazarus, och Maria i sällskap med Filon. Kameler hade ställts till deras förfogande, Keopspyramiden var deras mål. De var alla vid gott mod.

Stort blev intresset bland prästerna för den medförda dyrgripen, när de nykomna väl fått sitt ärende framlagt och de berättat om Kalkens öde. Flera av dem erinrade sig legenden de hört berättas om från forna tider, om en Kalk som förvarats i ett helgat rum i pyramiden och hur denna Kalk hade ägt magisk kraft av mäktigt slag. I förhållande till det tjänstgörande prästerskapets mer eller mindre utpräglade tilltro till denna kraft hade den förmanligt eller skadligt ingripit i Egyptens öde och varit orsak till landets upp- och nedgångsperioder. Och de mindes att de hört berättas hur Kalken av prästerna utlämnats till den mäktiga drottningen av Saba för att föras till kung Salomo, det inflytelserika Judalandets härskare och sedan dess befunnit sig i hans släkts ägo.

Nu hade olyckorna på nytt kommit över Egyptens land. Romarriket hade tagit makten och berövat dem deras frihet. Kanske kunde den återfunna Kalken bringa lycka och på nytt sprida sin välsignelse över landet! Det kunde ske om prästerna hade rätt inställning till den makt som doldes i dess inre.

Men alla prästerna var inte av samma åsikt. Vem vet, kanske kunde det finnas svart magi i Kalken och så kunde mer olyckor bringas över landet. Hur kunde de vara så säkra på att denne jude, som blivit korsfäst, var den verkliga Messias, den de väntade på i Juda land?

Jakobs annars lugna sinne kunde inte bringas i jämvikt. Var det något de dolde för honom? Maria var otillgänglig och svår att förstå. Allt hade han trott berodde på uppståndelsen kring Jesu fängslande och bortförande till Gotgata. Men varför denna brådska, denna hets? Och vad betydde de hemliga rådslagen med deras frände, som visat så stor sympati för dem alla, men i vilka han aldrig fick delta.

Alltsedan utlämnandet av familjeklenoden, Kalken, för påskhelgens firande hade modern inte varit sig lik. Stod den i något sammanhang med det hela? Vad hade det för resten blivit av den, hade den ordentligt satts tillbaka på sin plats? Hon måste väl ha gjort det, hon visste ju hur angelägen han var att den skulle tas väl vara på? Plötsligt vaknade en misstanke inom honom.

Han mindes att han hört talas om att en man hade uppsamlat blod från Jesu kropp, när spikarna slogs genom hans händer. Det var i en skål hade det sagts. Det måste ha skett innan han kom till platsen, han hade ingenting sett av något sådant. Kunde det ha varit Josef av Arimatea, kunde han ha brukat hans kalk till detta? Hur hade han kunnat vara så försumlig att han inte bevakat sin rätt! Hans plikter hade kallat honom till förläggningen, och så hade han glömt bort det hela.

Misstanken fick makt med honom. Och nu hade han kommit till Filons bostad och funnit dem alla försvunna. Brodern Judas i Filons tjänst hade han pressat hårt, som äldste broder hade han rätt att kräva svar och efter stor möda fått fram att det antagligen var Keopspyramiden som var målet för deras avfärd.

Här var ingen tid att förlora. Han skyndade åstad. Väl framme fann han dem församlade kring en grupp präster, alla livligt diskuterande.

4) UPPGÖRELSEN

Maria var en stark kvinna, hon stod inte Josef av Arimatea efter i viljekraft. Hon insåg att en väldig uppgörelse måste komma till stånd. Där stod tvenne generationer mot varandra, ansikte mot ansikte. Hårt trängd tillstod Maria orsaken till deras flykt, betonade på nytt Kalkens innebörd. Den var symbolen för den nya religionen, vilken skulle hindras att gå ut över världen, om denna Kalk doldes i en lekmans hem. Den måste befinna sig i världens centrum, bandet mellan raserna skulle den förmedla och upprätthålla. Allt skulle bli nytt och Nattvardskalken var kraftkällan på jordeplanet, mellanhanden, som från höga andevärldar band länkar till vår fysiska värld.

Men Jakob var hårdnackad. Han själv och hans äganderätt stod i förgrunden. Arv från far till son, släktets förtroende för honom fick inte svikas. Den judiska rasens starka känsla för familjeband pekade på efter rättelse. Han ville inte och kunde inte vika från sin ställning. Hur kunde Maria så helt glömma vad plikten krävde?

Vad fanns att göra? Hon måste tänka ut en annan väg att gå om hon skulle vinna sina syften. Pressad till jorden under tyngden av det ansvar som vilade på henne bad och bevekade hon den styvsinte Jakob. Om han ville låta detta ske, ville tillåta dem att bruka denna minnesbild av en oförgänglig stund i Jesu liv, på det sätt som blivit dem anbefallt, som en kraftkälla för kommande tiders folk att leva efter i den nya religionens efterföljd, om de kunde få placera denna symbol för det nya i Keopspyramidens säkra förvaringsrum, dit den av ålder hörde, då kunde hon låta göra en kopia av Kalken, i varje detalj lik originalet. Den bästa konstnär Egypten kunde erbjuda skulle anlitas. Den kopian kunde Jakob sedan fritt förfoga över.

Jakob såg Marias iver, han kände hennes viljestyrka, inför den hade han många gånger fått böja sig, trots att hans egen knappast stod hennes efter. När han slutligen gav efter, skedde det efter en hård strid. Men han var inte underkuvad.

Så blev Nattvardskalken bortlämnad till kopiering.

Ur Jakobs undermedvetna hade långsamt en plan vuxit fram att han likaväl skulle gå som segrare ur denna kamp. Om han ginge skickligt till väga kunde han lyckas. Vem kunde hindra att han i hemlighet utbytte de båda kalkarna, som han förstod skulle bli identiskt lika. Det var originalet han måste äga. När han återvände hem skulle den kalk han medförde vara den äkta, den som tillhört hans stamfader Salomo. Kopian kunde de göra vad de ville med, den intresserade honom inte.

Josef anade att Jakob smidde ränker. Varför hade han blivit så medgörlig? Han misstänkte starkt att han ämnade göra sig skyldig till svekligt förfarande. På något sätt tänkte han kanske komma över den äkta kalken och fly med den, vars ägande han satte så stort värde på.

Om så skedde skulle det betyda att den nya religionen hejdades i själva dess ursprungliga framträdande. Den Kalk, som representerade det nya människosläktets kärleksreligion, den måste räddas, så hade det sagts honom från andevärlden, rösterna som inte tystnade, utan manade honom att oförtrutet arbeta vidare. Kalken måste få verka sitt verk. Ännu hade konstnärens namn inte förrått åt Jakob, i hemlighet hade den värdefulla klenoden förts bort för kopiering med stränga föreskrifter att den ej finge utlämnas till någon obehörig.

Men hur förhöll det sig med prästerna? Där var några som ställt sig tveksamma inför frågan om Kalkens sanna värde. Kunde Josef liata på dem? Om den äkta Kalken väl bleve insatt, vad borgade för att inte någon, svag för penningens lockelser, kunde utlämna nyckeln till det dolda förrådsrummet? Josef hade sett blicken i Jakobs öga när saken kom på tal.

Han talade med de sina om saken. Kanske var det bäst att fly med Nattvardskalken till ett annat land och där söka ett säkrare gömställe! Hos druiderna i England skulle den vara i säkert förvar. Han kände dessa män, bland dem hade han vänner. De skulle aldrig svika, aldrig utlämna ett helgat ting, som anförtratts dem. Väl utanför Egyptens gränser vore störtsa faran avvärd. Över till England skulle de söka sig. **Från Rom kunde färden gå norrut.** Filon hade genom sin ställning förbindelse med penningväxlare i alla länder. Med introduktionsbrev från honom behövde de inte fara med alltför stora penningssummor i sitt förvar.

Jakob hade i detalj beräknat hur han skulle gå tillväga. Om han noga iakttog Josefs beteende, när de båda kalkarna hämtats från konstnären, kunde han låtsas vilja göra jämförelse mellan dem för att fastslå hur omsorgsfullt kopieringen verkstälts, och så efter ett hastigt ombyte förfäktat åsikten att det just var kopian han tagit för egen räkning, allt enligt överenskommelse.

Men det blev inte som han tänkt sig saken.

Att övervaka Josefs alla steg visade sig omöjligt. En morgon fann Jakob honom i färd med att packa in Nattvardskalken, som han hade tänkt lägga beslag på. Kopian stod färdig att överlämna till honom. När han erfor att hans plan gått om inte greps han av en så våldsam vrede att han inte stod att hejda. Med ett språng kastade han sig över Josef och denne vände sig hastigt om för att besvara angreppet. I det ögonblicket glimmade en kniv till i Jakobs hand, men Maria som inte var långt borta, gav till ett skri, kastade sig emellan dem båda och hindrade så Jakob från

att begå en alltför neslig handling.

Johannes Lazarus och de båda prästernas tjänare, som var tillkallade för att föra Kalken till rätt placering i det därtill avsedda rummet och som kallats till platsen av Marias skri tog hand om våldsmannen och förde bort honom.

(forts. i nästa nr)

SKÖNHETEN I TILLVARON

Det finns i vårt väsen ett moment, som kräver att tillfredsställas: vi vill möta skönheten i den värld som omger oss. Mycken möda lägger vi ner på att tillgodose detta krav. Vi vill omge oss med vackra ting, de skapar en invärtes glädje. Vi inandas doften från rosorna med välbehag, doften förhöjer rosornas fägring. Väre sig vi är ägare till dessa föremål eller tillfälligt får njuta anblicken, griper de oss på ett säreget sätt. Skönheten är som ett fluidum, som möter oss i en smekning.

När vi lärt oss ta vara på de ting i vår omgivning, som fyller oss med denna glädje, går vi vidare och tar upp det som bjudes oss utöver de timliga tingen. Om vi möter klanger från instrument som skänker harmoni, vet vi att det är samma rum i vårt inre som svarar med ett bejakande på anropet.

Vår värld är en härlig plats att bebo för den som söker det sköna. Vår natur, sjöar och berg med en växtlighet så rik som ingen annanstans, möter på ett innerligare sätt blott vi förstår att uppskatta det. Vi lever vårt liv på en sorgens planet, tung är mödan, men vi har som ersättning fått en vacker värld att leva i. Allt av glädje erbjudes den som känner lust i naturens rytm och hör melodierna som tonar genom lövverket i skogen och kommer till mötes i forsens brus.

Människan lever sitt liv i smärta, men hon kan ta upp det positiva ur detta, om hon är vaken för naturens skönhet, om hon kan ur det som strömmar henne till mötes särskilja tongångar från högre världar som omger henne, men som hennes andliga öga ännu ej lärt frammana. Vårt timliga liv är inte allt som finns, våra sinnen har skapats fram, liv har alstrats ur en värld, som våra fysiska ögon ännu inte kan uppfatta. När vi lärt att se med andens öga - något som somliga inhämtat och numera allt fler tillägnar sig kunskap i - då får vi möta en värld i färger så fulländad att den med intet kan jämföras.

Det blir en lycklig tid för människan, när hon nått därhän. Alla vet att stora förändringar är att vänta över jorden. En serie omvandlingar, som helt kommer att skaka den i dess grundvalar. Vi människor har handskat så illa med det som anförtrotts oss att den reagerat i vrede. Allt har vi gjort för att lyfta den ut ur dess säkra balans. Vi skakar den med våra atomprover, vi förgriper oss på det innersta i tillvaron, vi angriper livets princip. Materiens beståndsdelar spränger vi sönder för att pröva effekten.

Människan har totalt glömt att Kärlekens lag förbjuder allt våld. Vi skänker inte vår kärlek till naturen utan handskas med den som om den vore vår egendom. Av vem har vi blivit satta att enväldigt förvalta Guds eget verk? Naturen är en bok, som Gud skrivit, vi ska lära oss läsa ur den och förstå hur Han där uppenbarar sig i en av sina gestalter. Vi handskas med den som med en leksak att plocka sönder för att finna mekaniken. På den vägen finner vi inte meningen med tingen. Om våra hjärtan vore rena skulle vi lösa gåtan och lära många nyttiga ting i syfte att förbättra vår ställning i världen. Men våra hjärtan är inte rena, vi sysslar med ting som förmörkar våra sinnen.

Där kärleken möter livet i renhet, där framträder tingens innersta

väsen, den som känner rytmen och förnimmer pulsslagen i allt som äger tillvaro, han vet att leva upphöjt. Visst ställer livet krassa fordringar på våra förvärvsarbetande medmänniskor och drömmar bringar inga förtjänster för livets uppehälle, men om vi kunde kombinera livets krav på arbete med en lyftning av våra sinnen mot högre värden, skulle naturen få tillfälle att verka sitt verk i harmoni med livets lagar.

Det uppväxande släktet har i stor utsträckning givits tillfälle att öva förmågan att särskilja det sköna från det för stunden uppeldande. Eleverna får utbilda sig i den gren som bäst passar dem. Detta medför större ansvar för dem som ska utgöra kommande dagars utövare av konst. Det ligger i deras intresse att skönheten får komma till uttryck på sådant sätt att mänskligheten höjs.

Vi ska gå vidare. Stillastående är tillbakagång. Vi må lära mer, införliva mer med vårt väsen av allt som hittills okända världar har att bjuda. Vi känner inom oss en kallelse att erfara inte endast ana och tro på sanningen i förutsägelser om att vi ska bli befriade från det onda, som nu fyller världen. Vi vill acceptera tron på detta såsom en förvisning. Ingen kan vara nöjd med det tillstånd, som nu råder. Trygghet måste den känna, som ska kunna känna glädje i tillvaron. Det är ett krav lika naturligt som våra anspråk på mat och dryck. Det är bara så att vi måste välja rätt forum, när vi söker trygghet. Den är inte att finna i vår kalla värld, men efterforska den, där den lever sitt evighetsliv i de högre riken vi ska lära känna. Och efterforska den och finn glädjen i de skönhetsmoment livet bjuder, där finner vi det, som kommer vårt Jag att växa. Våra sinnen ska fyllas med sådant som lyfter oss ut över de snäva gränserna för vardagslivets enahanda, då når vi de vidder, där det nya ska möta oss, det vi längtar efter.

När vår mödas dag är slut, när de stormar som nu jagar vår hetsade värld lagt sig till ro, ska det nya möta oss. Vår rytm kommer att ändras, vibrationerna blir snabbare. Det betyder inte ökad rytm, där inträder motsatsernas spel, rytmen blir lugnare. Vi når stillsammare fält för vår verksamhet och kommer att känna en lycklig tillfredsställelse i att veta att vi befriats från det vi hittills trott vara målet för vårt sökande, ett yttre välstånd. Denna värld kan vi nå idag, den finns omkring oss, om vi blott vill stanna upp ett ögonblick och se oss omkring.

Om vi söker oss ut i naturen för att andas dess livgivande doft, då verkar vi i det sannas tjänst. Sunda friska människor blir vi, uppnår det genom att finna den rytm, som hör samman med vårt hjärtas slag, när det arbetar så som Skaparen har avsett.

Den som sett den fridfulla blicken i deras ögon, som nått den sanna visdomens stränder, han kan inte betvivla sanningen i dessa ord. Särskilt i Österns länder finner vi dem. Dessa i andliga ting erfarna män ser de färger i harmoniska kombinationer, som främmande världar, högt ovan våra, har att bjuda, de vet att Skaparen känner Sanningen om Skönheten såsom vägen till sällhetens riken. Vissheten att Allmaktens Gud har framlagt sitt verk inför oss för att vi ska söka Honom, må vara den drivfjäder, som leder oss vidare på vägen mot dessa riken.

Måtte den dag snart stunda, då vi alla förstår värdet i denna livsrytm, måtte den komma innan världen kollapsar i sin upphetade svängningstakt. Må vi väckas till besinning och manas att finna vägen mot Skönhetens rike, där det harmoniska möter oss i fullkomlighet.

VÅR KAOTISKA VÄRLD

Människan av idag är vilsen, otrygg, osäker, vet inte vad hon har att rätta sig efter. Samhället är i gungning, hon grips av yrsel, normer för tillvaron, som förr gällde, har inte längre någon giltighet. De styrande i landet behärskar inte sin uppgift, den demokratiska andan fordrar underkastelse under folkets vilja, fackföreningarna styr och regeringen får böja sig. Vad är det för nytta med höjda löner, när priserna på alla förnödenheter måste stiga i samma takt? Folket knotar men märker inte att alla lider samma kval. Den högre samhällsklassen tonar bort, den har kvävts under skatternas tryck och förödande restriktioner.

Ideologier av allehanda slag griper intresset, studier i sociologi bedrivs för att ett system ska kunna framletas, som fyller alla krav på rättvisa i vårt samhälle. Men svagheter ger sig tillkänna och nya vägar måste sökas. Ungdomen får komma till tals för att vinna säkerhet och tilltro till egen förmåga, tioåringar intervjuas och får yttra sig om vad de mest önskar sig av framtiden. Fred på jorden står som nummer ett på deras lista över drömmar om kommande lycka.

Om hela världen önskar fred, varför blir det då inte fred? Var ligger felet?

Svaret är: i människosinnet. Det går inte att få fred genom konferenser lika lite som genom att kriga. Från grunden måste det mänskliga tänkandet omdanas. Förvandlas. Vi kan inte fortsätta som hittills. Alla säger detsamma, det kan inte pågå längre.

Något måste hända som skrämmer människan. Och frågan är om inte just något sådant håller på att hända. En ung jude reser världen runt, framträder i TV-apparaterna och vill bevisa att han äger en makt över tingen, som är främmande för vår värld. Somliga förnekar den, andra finner den spännande och några vill lära känna den, men ingen lämnar den oberörd. Den skrämmer.

Människan behöver bli rädd. Måste lära sig tro på något utanför det materiella. En kraft.

Egna ägodelar går inte att skydda med lås och bom, en utomstående mänsklig viljekraft råder över tingen i hennes ägo. Det verkar hissnande. Ingenting finns som kan hejda hans framfart, det förefaller groteskt. Ingen anar vart detta kan leda, ingen kan ur det skedda få farm ett perspektiv. Men man fasar inför det man försöker få fram.

Berättelsen om Anden i flaskan ur "Tusen och en natt" ser vi här förverkligad. När flaskans lock öppnades blev anden fri och ingen fanns som kunde få in honom igen. Han blev en makt, som alla fick böja sig under.

Det är det okända vi fruktar, när den unge mannen behandlar tingen, när han, oberoende av avstånd i rummet, laborerar med sin viljekraft.

För att övervinna fruktan må vi lära känna kraftens natur, dess ursprung och dess möjligheter. Det är dessa studier människan i vår värld så sorgligt försummat att ägna sig åt. Dyrt får hon betala sin likgiltighet. Det ständiga förnekandet tröttar den som sitter inne med kunskap om dessa ting, bespottandet har kommit honom att dra sig in i sitt skal.

Öppna dig för kunskapen, vidga ditt sinne till att lyssna och ta emot, lär dig reglerna för det som sker i Guds skapade värld, där allt är Kärlek-Vishet. Ingen fruktan får rum i dens sinne, som känner den högsta av alla krafter, den gudomliga Kärlekens kraft.

Underställ dig den kraften, så är du trygg.